

Uit de tijd
door Edith Potjer

column

Met een knipoog.

Het is een warme zomeravond.

Zo'n avond waarvan je denkt dat de dag niet voorbij gaat of dat de nacht niet wil komen. Een kleine rouwstoet beweegt zich langzaam voort door het prachtige landschap van de Drentse Aa. De moeder, die al enige tijd in het verzorgingshuis verpleegd werd, is die middag overleden. Al haar kinderen waren die zondag bij haar toen zij rustig is ingeslapen. De stoet rijdt voort, in alle rust, er is alle tijd, langs de bekende plekjes van moeder en haar gezin, de verschillende huizen waar ze gewoond hebben, langs het bedrijf waar ze gewerkt heeft. Alle kinderen wilden mee om haar weg te brengen.

Het lijkt wel of er geen tijd is.

De hemel is prachtig gekleurd, het schemert, het is ondertussen al kwart voor 11, maar er is geen tijd.. geen dag en geen nacht.

De wolken aan de rechterkant tekenen zich donker af tegen de nog altijd lichte hemel.

Via Rolde gaat de stoet richting Assen.

Zo brengen de kinderen hun moeder weg, met veel respect en eerbetoon, met herinneringen aan haar leven, met liefde.

Als ze uiteindelijk in de rouwkamer ligt en we naar buiten gaan, is het toch donker geworden. Alleen de maan in sikkelvorm, die net zijn nieuwe maandronde begonnen is, licht nog op, als een goedkeurende knipoog.

In het donker van de nacht rijden de kinderen weer naar huis.